

- 1) nie ukończyli wieku lat 23;
- 2) nie odpowiadają warunkom przepisanyom postanowieniami §§ 3, 4, 5 i 6;
- 3) były sądownie karane za czyny wynikające z chęci zysku;
- 4) utraciły prawo kierowania robotami budowlanymi na mocy wyroku sądowego.

§ 10. Osoby, ubiegające się w myśl niniejszego rozporządzenia o uzyskanie uprawnień budowlanych, określonych w §§ 3, 4, 5, 6 powinny złożyć do Ministerstwa Robót Publicznych podanie z załączeniem:

- a) metryki urodzin względnie odpowiednich dowodów zastępczych,
- b) dokumentów, stwierdzających nabyte wykształcenie,
- c) świadectwa odbytej praktyki budowlanej,
- d) dwu fotografii z własnoręcznym podpisem,
- e) ewentualnie dowodu nostryfikacji zagranicznych egzaminów.

Pozatem powinny wykazać znajomość dostateczną języka polskiego w słowie i piśmie.

Cudzoziemcy, ubiegający się o wymienione uprawnienia, powinni załączyć do podania zaświadczenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych, stwierdzające, że w państwie, którego są obywatelami, obywatele polscy w zakresie uprawnień do kierownictwa robót budowlanych traktowani są narówni z obywatelami tego państwa.

Osoby, które w myśl niniejszego rozporządzenia ubiegają się o uzyskanie uprawnień do prowadzenia (kierownictwa) robót budowlanych, powinny załączyć do podania kwit kasy skarbowej o wniesieniu sumy 180 zł. na rachunek bieżący № 94 Ministerstwa Robót Publicznych w centralnej kasie państwowej.

§ 11. Egzamin, przewidziany w § 6 i § 7 niniejszego rozporządzenia, odbywać się będzie co najmniej raz do roku w Ministerstwie Robót Publicznych. Obwieszczenie o terminie egzaminów będzie dokonywane w drodze ogłoszeń w Monitorze Polskim i w dziennikach urzędowych wojewódzkich. Porządek egzaminów, tudzież podział pracy między członkami Komisji, ustala przewodniczący Komisji. Egzaminy z każdego przedmiotu odbywają się przy współudziale przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej jeszcze dwóch członków Komisji.

Obecni przy egzaminie członkowie Komisji decydują o wynikach danego egzaminu większością głosów, przy równym podziale głosów decyduje przewodniczący.

§ 12. Osoba, ubiegająca się o uprawnienia do prowadzenia (kierownictwa) robót budowlanych, której wiadomości, ujawnione w czasie egzaminu, zostały uznane za niedostateczne, może składać egzaminy powtórnie po upływie roku po ponownem złożeniu opłaty przewidzianej w § 10. W razie niezłożenia egzaminu po raz drugi, kandydat może składać egzamin po raz trzeci i ostatni dopiero po upływie lat trzech od daty powtórnego egzaminu za specjalnem zezwoleniem Ministra Robót Publicznych.

§ 13. Dla prawomocności uchwał Komisji konieczna jest obecność: przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch członków.

Dla powzięcia uchwały konieczna jest absolutna większość głosów członków obecnych na posiedzeniu. Przy równym podziale głosów decyduje głos przewodniczącego.

§ 14. Członkowie Komisji pobierają za czynności wynagrodzenie, którego wysokość ustali Minister Robót Publicznych.

Wydatek na wynagrodzenie członków Komisji i na koszt urządzenia egzaminów pokryte będą z opłat ustalonych w § 10.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

387.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji

z dnia 28 kwietnia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o zmianach i uzupełnieniach taryfy towarowej polskich kolei wąskotorowych.

Na mocy art. 4 punkt 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. № 97, poz. 567) zarządza się co następuje:

§ 1. W taryfie towarowej polskich kolei wąskotorowych, ogłoszonej jako załącznik do rozporządzenia Ministra Kolei z dnia 8 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 300) i uzupełnionej rozporządzeniami Ministra Kolei z dnia 24 października 1925 r. (Dz. U. R. P. № 109, poz. 785), z dnia 8 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154), Ministra Komunikacji z dnia 18 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. № 119, poz. 688), z dnia 14 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 126) oraz z dnia 28 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 314), wprowadza się zmiany i uzupełnienia następujące:

A. We „Wstępie”:

W dziale II, dotyczącym komunikacji bezpośredniej (Dz. U. R. P. z 1925 r. № 109, poz. 785), po poz. c) dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Wyjątek stanowią przewozy w komunikacji bezpośredniej pomiędzy stacjami niżej wymienionych państwowych kolei wąskotorowych drogą przez linie prywatnych kolei wąskotorowych, przy których przewoźne, obliczane oddzielnie za odległość kolei nadania i oddzielnie za odległość kolei przeznaczenia, zmniejsza się o kwotę równą pojedynczemu wymiarowi odnośnej opłaty stacyjnej”.

B. W części II. „Postanowienia taryfowe i wykaz opłat dodatkowych”:

W „Postanowieniach taryfowych”:

Punkt 13 uzupełnia się nowym ustępem o brzmieniu następującem:

„Powyższy sposób obliczania przewoźnego za przesyłki wagonowe stosuje się również do przesyłek, nadawanych za jednym listem przewozowym w komunikacji bezpośredniej z kolejami normalnotorowymi oraz pomiędzy kolejami wąskotorowymi, wymienionymi w dziale II „Wstępu” do niniejszej taryfy, drogą przez koleje normalnotorowe, i załadowanych do dwu lub więcej wagonów, z tym jednak wyjątkiem, że za przesyłki takie przewoźne oblicza się za wagę rzeczywistą przesyłki nawet w tym wypadku, jeżeli ładowność jednego z załadowanych wagonów nie będzie w całości wykorzystana”.

W punkcie 70 po ustępie pierwszym dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Przy przesyłkach zaś materiałów drzewnych, dłuższych niż 4 m. i załadowanych na platformy, o ładowności powyżej 5000 kg., przewoźne oblicza się za wagę rzeczywistą przesyłki, najmniej jednak za 2/3 ładowności użytej platformy, zaokrąglone do pełnych 100 kg. wwyż”.

Punkt 98 (Dz. U. R. P. z 1927 r. № 16, poz. 126) uzupełnia się nowym ustępem o brzmieniu następującem:

„Przy przesyłkach wagonowych kamienia surowego, łupanego, kruszonego, nieobrobionego, oraz tłucznia, przewożonych koleją wąskotorową Nałęczów-Opole i przeznaczonych do budowy drogi bitej od stacji kolejowej Nałęczów do Nałęczowa, za świadectwami wydziału powiatowego sejmiku puławskiego, przewoźne oblicza się bez podwyższenia, wymienionego w punkcie 97 niniejszych Postanowień taryfowych.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 maja 1927 r.

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

388.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji

z dnia 5 maja 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o ulgach taryfowych przy przejeździe powrotnym z uzdrowisk krajowych.

Na mocy art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustanowieniu urzędu Ministra Komuni-

kacji z dnia 24 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 97, poz. 567) zarządza się, co następuje:

§ 1. W części II w rozdziale I „Taryfy polskich kolei normalnotorowych na przewóz osób, psów, bagażu i przesyłek nadzwyczajnych” (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 128, poz. 913 i z r. 1926: № 33, poz. 207; № 62, poz. 374; № 106, poz. 621 i № 116, poz. 674) dział F otrzymuje brzmienie następujące:

„F. Ulgi taryfowe przy przejeździe powrotnym z uzdrowisk krajowych,

1. Osoby, które w celach leczniczych lub odpoczynkowych udały się do niżej wymienionych uzdrowisk krajowych, mogą przy powrocie z nich korzystać jednorazowo przy przejeździe pociągami osobowymi lub mieszanymi z ulg następujących:

- a) w wagonach klasy III płać połowę taryfy kl. IV;
- b) w wagonach klasy II płać połowę taryfy kl. III;
- c) w wagonach klasy I płać połowę taryfy kl. II.

W razie przejazdu pociągami pospiesznymi, oprócz opłaty ulgowej za przejazd pociągami osobowymi, pobiera się pełną opłatę dodatkową za pociąg pospieszny według taryfy normalnej tej klasy, w której odbywa się podróż.

2. Z ulg powyższych nie mają prawa korzystać:

- a) osoby, stale zamieszkujące w danym uzdrowisku;

- b) osoby, przebywające czasowo w danym uzdrowisku w celach zarobkowych, z wyjątkiem służby domowej, zatrudnionej u osób, uprawnionych do korzystania z ulgi wedle p. 1 i przybyłej ze swymi pracodawcami;

- c) osoby, uprawnione do stałych przejazdów ulgowych kolejami, w tej liczbie dzieci do ukończonych lat 10;

- d) osoby, które przejazd do danego uzdrowiska odbyły za opłatą ulgową na zasadzie postanowień, zawartych w rozdziale I, dziale D względnie E, części II taryfy osobowej.

3. Ulgi powyższe stosuje się wyłącznie przy przejeździe od najbliższej stacji danego uzdrowiska (p. 7) i tylko w tym wypadku, gdy odległość taryfowa od tej stacji do stacji powrotnej wynosi co najmniej 100 km.

4. Bilety ulgowe nabywa się na podstawie zaświadczeń, wydanych przez zarządy zdrojowisk lub uzdrowisk względnie komisje uzdrowiskowe, a w braku w danej miejscowości tych instytucji przez zarządy gmin.

Zaświadczenie takie ma zawierać imię, nazwisko i zawód (zatrudnienie) osoby, powracającej z uzdrowiska, potwierdzenie, że dana osoba przebywała w uzdrowisku w celach leczniczych lub wypoczynkowych bez przerwy w ciągu co najmniej 14 dni, stację wyjazdu i przeznaczenia, datę wydania zaświadczenia, podpis i stanowisko służbowe wydawcy zaświadczenia, pieczęć zarządu oraz podpis posiadacza zaświadczenia.

Zaświadczenie powinno być dokładnie wypełnione; zaświadczenia wypełnione nienależycie, z opuszczeniami rubryk, z poprawkami, dopiskami i t. p. będą uznane za nieważne i odbierane posiadaczowi.